

The background of the page features an abstract graphic design. It consists of several overlapping circles in various shades of blue, ranging from a deep navy blue to a very light, almost white blue. Thin, light blue lines crisscross the background, connecting different parts of the circles and creating a sense of movement and structure. The overall aesthetic is clean, modern, and geometric.

LAPTOP- LEKÉRDEZÉSEK II.

Vasi Ferenc Zoltán

2017.

LAPTOP-LEKÉRDEZÉSEK II.

A FEGYŐR KÉTELJE

őr, vár, vigyázz, miért, fejében –
szökni, mindig, miattuk, előle –
bilincsben! –
szökni miért akarnak előle,
ha mindig miattuk vár?

A NEVETÉS-LEPKE SZERET MÁR MINKET

Egy pillangóról álmodok,
mely fürgébb minden hóésésnél
és nem pusztává fagyott virág,
az a hegyorom, ahova száll.
És az ébredésben tej-íz napsütés lesz
és mézzé fényesíti a rétet a nyár.
Zsondulj és lebbenj, röppenj időben!

Kacaghatunk, ha szeretlek/szeretsz,
nehogy a tavaszt eltiporják.

A SORS MÉRLEGÉN

– 56-os anonimizált változat –

Idei „Isten” –

tavalyi fájdalom –

tavaszi zsongulás –

Jós-erő!

Jövőnket égbe ragadják a Csillagok,

ha fekete árnykövek hulltanak

az ismeretlen völgybe le –

s míg epileptikus fák lombzizegése

rövidre zár,

fényerejű imák csörgedeznek alá az ereken.

Halovány felhők szegélye alatt

ármánytanult joghatóság-tanúság:

A talán s a mégse könnyebb itt/ott

határmódosító akaratában,

a kibicsakló most és a régen-voltak

elmásítását „feledők” között,

– „**büntetőjogilag felelősen,**

én,.....” –,

az alkotmányos törvénysértések ismeretében,

vérütötten,

gyalázva át-kasul,

szükségből nélkülözésbe döntve,

területszerzők ellenében,

mindhalálíg elszerződve a Teremtés fajfenntartó ösztönével –,

így tagosodván pulyagondok bizományául,

égbolt-gazdag bánat-dúsan,

végre felveszem (hiszem vallom cselekszem)

analfabéta nagyanyám

Szent-Nehéz Szívének krisztológiáját,

s a vershad-kötelesek szimultán

Ítéletét:

Szólj őszintét, ne csak a fonákját!

AJKAD NÉMA LAKATJA

Könnyeket játszott

szobádban a zenekar,

s Te dulakodtál magaddal

az ajtóig

a szabad ég rád szakadó köpenyéért.

De akitől menekültél

benn maradt:

A kulcsa – káromló ajkad.

Magadnak vagy!

Lakat.

ALAKVÁLTÁS

A tenger tóvá szűkül

A tó elnyeli a Napot

Türelmem egyre végesebb

Rózsámra jönnek a fagyok

ALAKVÁLTÁS II.

A csönd csíralemezei

ahogy összetalálkoznak

mosolyod madarával

a szél szőke tenyere

pedig a Napot fölemeli

a tó-mély pocsolýából

s ha meglátod magad

szólj

 hogý szólhassak hozzád

hiszen áhítom szereteted

ALAPELV

A gyermek isteníti apját,

eszményíti anyját.

A világgal barátkozik.

Tanul, jót vár.

Alapjában hisz.

Lelket formál –

játszik!

Mosolya (– ha lenne):

piros virágot lélegezne!

ALKALMI VERS OLÁH JÁNOSNAK

Könnygyöngy ruhában csönd csilingje

könnypapíron könnyesorok.

Tégy, isten, életemre tétet,

ahogy Ő, Te s (tán) én akarom.

S ragyogjon Rád mondatom szépen:

„kérd akár tőlem is

s ajándékba kapod

az emberi létben lelt

csodás összhangzatot”

Görönggyöngy-zenére hallgatok,

a szememre játszották a dallamot,

S hogy – jó az élet, de milyen jó!

Oláh János, atyai barát,
áldott jó kedvet! – Istenséges,
megkésett, boldog születésnapot!

Vasi Ferenc Zoltán

egy kósza, kóborló tanítvány

ALMÁSFÜZITŐI VERS

– *néhai Ördögh Szilveszternek* –

Percenként veszíték –

szabad?

Verseket felejték

– lehet?

Emberek vesződtek velem,

s én azt hittem –

szeretni szerettek. Pedig! –

lehettem csupán csak: Egy!

Ültő helyemben
sorsom kalapácsa,
hitem észnöke,
egy elfeledett
árny hú hasonmása –,
s ki világból születést
adott,
arról már Bizonyosabb
nem tudhatok.
Léthe-zésből öleléssel
egyszer tán még újból
fölvirradhatok?

ANGYALMŰVELET

– Te vagy az,
aki konokságoddal

Krisztus testén
összeforrasztod
a sebeket! –
de a szemed
engem
útszélre hány
– leprás magányt!

ANYÁM KEGYKÉPE ELŐTT

Holdat cipelő Édesanyám
sírrá nehezült emlék-virágom
fátyolos lepel vagy az Ország-testen
úttalan múlt
örömszöld helyetti moha-erdőn
Ostorozott kolostori szentély

ahol a dormitoriumig szétdúltak

az álmok

ahol nincs egyetlen épkézláb gondolat

csak az elveszett érzemények

A bársonysűrű sötétben a szentképek

utánad delejeznek szent zengzeményeket

Égcsöndben fúlok szüntelen

Nem értem az Istent

Nem fogadom el halálod

Nem ismerem el teremtéstörténetem

Elmetsztve szememben az ág

Nincs égboltozat

Nincsen világ

Hóra havat nyelek

úgy senyvedek

Dobogtass vigaszt Jóanyám
onnan a mélytelen mélyből
Zubogtass rám űrszéli vihart
villámok szaggassák arcomat
Hisz Utánad készülök én is
halálostól-életestől
reményesülve az egyé-porladásra
2009. II. 14.

ANYÁM SZÍVE PORLAD ALANT

Aládől tél a földnek,
csak hogy megmutasd,
nehéz terhét mily' könnyen
viseled el.

Talán jutalmazd, hogy
szemhéjadra s ajkadra
hullnak tulipánt-szirmok!
Hullnak, hullnak, hogy –
szívedet szóra bírjam.
Csönd! Hatalmas csönd! –
dibeg-dobog mellkasomban!

ARCHÉ

A láz archeológusa
önmagát mint szobrot
a feledésből visszabontja.

Micsoda kincs a test,
mit még nem emészt el,
csak edd és megtart
az ölelés.

Szeretlek! – ébressz fel,
merjek indulni Feléd,
engem csak ölelésed
oldozhat fel.
Részesíts kegyelemben.
Fogadd öledbe jövőnket.
Feledtesd a sírást,
mit minduntalan
a reggeli tükrökre
ráragasztok.

Öltsük egymásra
a jelent,
valósítsuk meg
végre a jövőt:
éhes csecsemőnket!

ÁRISTOM

Ez a cella: kert. Puszta,
letarolt. Sebes lovak
iramlanak. Vágtáik:
nyugodt, váró tájak.
Tél.

AZ ÉJ MAGTÁRÁBA

Könnycsepp sója!
Nyarak, telek.
Szenvedtettelek,
én Jóanyám.

Apám könnye
az első teher.
Kegynehéz súly
mikor sikert

értem el korán.

Honnan jöttél?

Templomból! S késve –

a tűzriadó végére.

Jutalomkönyvek,

miktől meghasonlok,

hitben, szeretetben.

Hát megérte?

Lett egy fiam!

Sok böjt előtte,

utána. Csaptam volna

másnak a szelet,

ez a lét cigány

Babilon-fogsága.

Bánhatom évtízeim,

lelkem: csukott zárka.

Fenn akadok egy csillagon,

néha azt remélem,

Anyám képét nézegetem, s

szakadnék ki a fénybe –

Holdhiányos légben –

búza(csillag)paránynak.

BIMBÓ HÚSVÉT

A szeretet harcaiban

két szál üvegrózsa.

Nem látni Istent a fűzfától
(ring a Nap – harmatcsónak,
lobog a szélvitorla)!

Alsom az asztalon: tej.
Rád nézek, arcod vonalára,
feltérképezik az üvegtenger
bont tejszínszép szirmokat.

Éber reggeleket köszöntök
másodköntösbe fogózva
a pillanat:
Mennybe álmódott Krisztus!
– lefedi a fagy a nyáját,
a Pásztor barlangba mutat,
ahol martalócmosoly nyeli a vádat

CHEVROLETT CORVETTE

Akkor vette, mikor már mindent elvesztett,

s kérdeztem: csórtad vagy észre vetted.

Ez a Chevrolett, akárhogy is, csak kétszemélyes.

Én és Te férünk bele egy-egy személyben.

(kocsiszín: lila?-sötétbordó?

rendszám: C6 YA és műanyag MT5 117)

AUTHORITY Utóirat: Fiad szeret.

C6YA – áthatja

január 6-a iccaka

CIGÁNYANYAÁTOK

Megúntam én ezt a legényt szeretni,
megúntam én a gyűrűjét viselni.

Visszaadom a kendőjét anyjának,
ha dolgozna, hadd törölje, arcátlan.

Cudar ugyan, annyi biztos, ismerlek,
sose szerette meg, akit szülhettem.

Pedig fia majd kiteszi a szívét,
nem ismer ez Istent, se egyszülöttét.

Ha nem adol a családnak kosztpénzre,
kígyóméreg küld majd a temetőbe.

Keresd okát, kik fekszenek magukban,
szedd innen a sátorfádat az-nyomban.

Anyósodat márpedig te ne bántsad.
Nem anyósod, csak fiadnak mamája.
Édesanyám, csúfot úznek belőlünk,
de ezen bíz bosszút állunk, fogadom.

Kerülj előbb a városi fogdára,
onnan haladj bírói tárgyalásra.
Keressed majd bolondok közt a helyed,
feneketlen poklodat ott ismerd meg.

Onnan akarj jószántadból nevetni,
de a rosszat akkor fogod ízlelni.
Elszedtük a házad, ezt majd heverd ki,
helyette se fogsz soha mást szerezni.

Nem szoktam én férfiakkal cicázni.
Nem tettek jót, mindjük meg is fizette.
Te is add hát mindeneknek az árát,
lehervasztom az arcodnak virágját.

Ne segítsen, csak kerüljön mindenki,
rég-barátok legyenek elleneid.
Ne tudjál majd senkihez se szólani,
mondják egyre: maradjon csak magára.

Nem kell áldás! – mondom erre szelíden,
ha átkozott helyre jutok, viselem.
Hadd hajtsam le a fejemet valahol,
léhűtőként, akkor is csak élhetek!

Elhajtanak mindenhol engemet,
ósvi remény, valahol megkedvelnek.
Nézem versem, kinek mit mondhat? Talán azt:
Kutyafaszát, meg a macska piccsája...

ÉG: FÖLD: KENYÉR

Szemeik meresztik
millió csillagok,
szerteszét elhintett
arany búzamagok.

Napoknak malmában
szítál a könnyű liszt,
Szeretet! Igazság!
Ki mit lát, abban hisz.

EGY FÚZFAÁG A TÓPARTRÓL

I.

Szomorúfűzek, szomorúfűzek, –

(álom-koronák, lándzsa-levelek)

Telis-tele velük a part –!

Nem is vágnak talán másra,

mint lassú elmúlásra.

Aszályos mederbe ájuló ágak!

Fehércsönd-tartomány.

II.

A döbbenet hadseregében

egy megigazult lefokozás.

Mindenki ámulatára

kiégett tankok a fűzfák.

EGYEZZÜNK KI – VESZTESRE AKARTAM HOZNI AZ ÉLETEMET

Aki némán fáj magában, sok fájdalom okozója lehet
(azaz: én)

Az egoista önmaga árnyékát is letagadja
(azaz: színleg érez együtt)

A szenvedély megszállottja: önmaga megrontója.

Műsor-nagyüzem: önmegakasztás, sorsfolyás.

Mi bajod már megint? – Nincs egy épkézláb gondolatom.

Nem telik versre!

Mért beszélsz Te ilyen sírón? – Nem tudom kifejezni,
amit érzek.

És ez olyan nagy baj? – Igen! Nekem ez a legnagyobb
bajom! Szívvel élek.

EGYÜTTÉRZÉS

Barátom kínjai láttán

ég alá szaladtam.

Barátom gyógyulása láttán

Istenhez szólottam:

Tartsd meg egészében

hosszú sorsa útján.

Áldd meg közösséggel

kínja-elviseltén

ÉJED MINT MADÁR...

Kerestelek, mint tömeg a Holdat,

és sötétben elszórt lábnyomodat –,

mely tőlem vezetett hazáig:

a Gyönyörű Hajnal Palotáig.

Ahol színek szöknek a szemedbe,

és madár köröz, hogy ereszd be.

Ablaküvegen kopog csőrével,

s kiröppen a sóhaj az Ég selymére...

ELLEHETETLENÜLTEN

(mással szeretkezett)

pléhlemezre merevedve

a Nem tértartománya nyit

fák nyújtózzák az eget

magukhoz mérve: tétován

heverjen a fűbe: teheti

zárványba zárul a lélek

temet sír és nevet nevet

terhe súlypontját helyezi

roskad az egész – a részre

körzetszáma a végtelen

kétely. roncsok, fűzfák, táncok –

hempergett fű: árnyak-ének

ÉN FIZETEK

(az én-füzetek margójára:

konyhapénz, konty alá való)

Mernél-e ébren álmodni velem,

mikor testem hét kígyó marja,

s bőröm zöld nyálka lepi be,

még ínyem is sorvad hirtelen...

Mesélnél arról, köldöködből

gólyák reppentek felhőkre fel,

szárnyuk alatt parazsat hordtanak,

s a rétre azt hintik szerte-széjjel...

Idegeimet, mint villanyzsinórt, kitépnéd-e,

ha már járószintünkig emelkedett a pince...

Merészelnéd-e késsel metszeni fülem,

csak hogy a szenvedés – **szenvedés** legyen...

Háborúznál-e ellenem kegyetlen,
tudva, hogy ki kardot vesz, azt kard emészti el...
Tíz karommal kikaparnád-e szüleim a sírból,
hogy meglásd végre, kire hasonlítok...
Fejszével kettéhasítanád-e a dallamot,
ami egy hajnalon fakadt,
mikor vízi hulla volt a Nap...
Csurgatnád-e véredet kehelybe,
félve, hogy a szerződés végigéltet...
S egy vaknak elsimogatnád-e,
milyen színes a pillangó szárnya...
És merülnél-e
fülem dobja alá táncnak –
az értelmed is elveszítve kéjjel...
(A téboly édes volt, mint törökméz
a vásári forgatagban.)

Hazudd, hogy nem voltál még a feleségem,
és ezer csomót bogozz a kötélén,
hogy engem is egy ítélet elemésszen...
(Az újsághordó odarögzül a fagyba,
s megakad emlékként az agyban.)
Átélnéd-e velem a poklot,
csak hogy Isten szíve elé omolj...
Szeretnél-e másokat macska-ésszel –
fekete árnyakat az utcafényben...
Elvonszólnál-e hazáig, –
a szerelem édes otthonáig... Minden éjjel:
hét kígyó marta a testem,
s én e zöld lepelben énekeltem
a hűség hegyének Zsoltárát...

EPILEPTIKUS VERS

Apám sírját borral

meglocsolnád?

Anyám könnyeiből

való szívem hídján

járnád-e a polkát?

Kilenc árva csókom

ajkaidra adnám,

keserű csillagok éjét

múltamul

felrónád?

S ha minden kérdésem hiába,

epileptikusan fetrengék majd

a sárban.

ESKÜVŐ-VŐFÉLY-VERŐFIÚ: KINCSEIM

Minden kincsem, ' semmim nincsen.

Ajtón félkilincs, csuklómon rabbilincs.

Örök pecsétgyűrű, bástyáról árokba,

ezüstóra láncostul a cigányé lett.

A szülői ház kirúgva alólam,

elveszett fiam a játékok között,

tűzoltóautó lett, azt hiszem.

Feleségem sose volt, csak papíron,

ajtóستul rontott a házba,

hozta nuniját és férjének öklét,

havi hétezerért csizmával rúgtak,

kint a kertben, a meggyfa alatt,

oszt vitte hatmilliómat, csak a –

csak a wc-kefét hagyta hátra.

Azt is jól meggondolta, érték az is.

Megszállta a Szentlélek,

egyszer ő is nagylelkűsködhetik.

Nem igaz? Nem? Nem? Nemigen?!

FELHAGYOTT KÍSÉRLET

Fogadalmi elhatározásom

egy töltényhüvely.

Hogy főbe röpítem magam.

De ha az kitudódik,

hogyan nem Egy van,

három volt (ellopták)...

Így hát vagyok –

tetszhalott.

Fejben épen,

tettre készen.

Elmaradott,
csonka-országnyi „önhatalom”.

FELSÓHAJTÁS

Álmodra áldás
Békédre ébredés
Rést ki üt szívemre
– kakukktojáson?
Színekre szín legyen:
láncon viselt álmok
Ki költ tenyeremből
májusvirágot?

FIATAL LÁNYOK

Idegen szobáit találtam a vágynak.
Várták és vártak, – és meglopták gyónásom.

Elrejtettem arcomat, így nem is láttam.

Illatuk maradt csak ócska rongybabámnak.

HALOTTAIM

Az én anyám molett volt,

aszalja lassan a föld, –

temetőben szilvamag már,

alakra keresztfa,

jelentésében hieroglifa –

Tőlem sok jót nem kapott,

csendőrapósa telehold –

tempózott az éj vizében,

utánuk édesapám, a revizor!

Nagyanyám messze tőle,

alighogy fél mérföldre

kopog a hant a ladikon,

tarajló hullámba hasított
Charon kettősevezőse.
Volt itt már e tájon
háború és forradalom,
vérbe fojtva az ország,
több, mint bizonyosság:
reng az ég, láng a harangszó,
tetejetlen bánat-erdőn
búzalepke villan szerte,
de a kedvem, de a szívem
izzó cserje, kemény sombokor!

HARMADNAPOS

Itt ülök a ránc maradt keddben
fekete csendben
téveteg-réveteg

barázdált semmit-gondolásban
vallási tudhatatlanság emészt
múlt-virágzón mégis
sírkert-kerítést érintő barkaág –
tulipántot izzó aioni virrasztások után –
felhő-dagadt források
hajnala-közel
útban-módban
nagyszombat rózsavízesése
zápor-szemek a szóban:
Anyám három napja halott.

HÁZASSÁGI ESKÜPRÓBA

Bemerítkeznél-e
az éjszakai tó vizébe –
ébren?

Tudván, hátadon majd

Isten kedvese lépdél.

A rejtekálom mélye:

Júdás jégezüstje!

Perverz kikötők fövényére

érve

az Ismeretlen hitével

érvelné-e?

A tanult játékok szanaszéjjel.

A helyben járás esélye:

fenekedés –

verekedés a félsszel

(freudi szó-zavar: fox-trotty) –

kavar csöndet, rendet,

magányt tartja vissza

s issza vámpként

érköreidet;

évgyűrűit

két Lét húzza-vonja:

harangfűrés hangja

s a templomtorony gongja !

HELYET!

I.

A múlt kísértései

a vágyak tisztázása

után

minden tett

merőben más igény

új megvalósulás

a kimondatlanság határán

A kimondatlanság határán

az éj kihal a reggel már tudás
egy leértékelt elvű korban

A szépség bizonyosság-tüskés rózsái
fonnyadoznak
a viszonylagosság-szabad utcazajban

Léptek visszhanghalála az ájulatban
Vonalak nélküli test halad
a város elszánt és ostoba tömegei felé

II.

A holnapért marad a ma
a működés egyke helye
biztonsága és nyugalma

Itt az igazi cél adott
figyelemmel kísérni azt a mozdulatot
mely az arcok közé szorult térközön
majd önként áthatol

mert ott vagyok

ott várakozom

Én Vasi Ferenc Zoltán

s konokon csak a teljeset akarom

de tovább már nem várhatok

gondos lámpafény mellől

döngő léptekkel

háztetők felett

az éjszakába elindulok
szélben zúgó kabátomban
izzó holdak s jéghideg csillagok!

HOLDASSÁG

I.

a szem: Éva-sága
örökítő szépség
mélyen őrzött kertnek
kokárdavirágja

II.

nem mondom haragszom
haragszom ellenünk
magamra bánat
hűtlenült lepke-ség

III.

báb-ugar! – a

szárnyhízlaló mező

hossza-végén: jegenyék!

– felhőt sebez az

ottan-túlról-távol;

patakra szárad

az egyre több

kékszirom Éj

(lovagtalan lovak

a felvidéki nyárban)

IV.

mosolyelőtti

sakktáblán,

csöndmorzsolta

álmok/:

homlokról csóknevek

hajnal-talan arcon

Hold-lényeg állít

a Könny

szókapujába.

HÚSVÉT (-zanza)

- a holtak utóélete
- a jók megelevenítése
- a gonoszok elmarasztalása

Mi jut? – tévút vagy Tejút!

– vagy Semmi: egészen!

Eljött húsvét ünnepe

erdő-mező zeng bele

zsombékos és rekettye

édesüljön életed

hamarosan cseresznye
akaszd füled tövire
onnan nézz a nagyvilágba
milyen szép a rózsza színe
fekete fehér vagy sárga
tűzpiros-e szívem lángja
szedjünk gyorsan bokrétákat
tyúktojást rejts s fürjeset
helyezzük a font kosárba

mert föl nem foghatom
fel nem érhetem
ugrálva se létrával se
milyen fának milyen ága
milyen termést hozott mára

arameust jiddist

ez a kislány hisztis

ez a legény milyen délseg

választ leányt – feleségnek

ez a húsvét értelme spontán

üdv történeti ecetes spongyán

HÚSVÉT „HALÁLA”

Megmered a csönd:

Lélek-visszafozott ima.

Enyészetre ítélt testek.

Egyszer feltámadunk. (Ha egyszer...)

Valahol mindenki közös.

Isten szemszögéből is

látható a glóbusz. Lábnyomunk.

Fű mezeje mentén

harmatban áznak a rózsák.

Vállunkra hull bűnünk,

mindent betemet a lég,

s egyszer végleg arra fordulunk,

ahová majd haza kell menjünk.

Toporzékolnak az igáslovak,

a házasságok megiramlanak,

s ebben a saras-havas haladásban

mindig egy puttó a hátra pattan fel.

Ostor az ég, de fakul a kék

és olyan hamar elsimul a vágta –
majd fölzeng a húsvéti harang
és csibék szaladnak szét a nagyvilágba.

ISTENHATÁS

Isten,
ki vagy az ember a költőben?
Milyen szikrázó ékkő,
mi a szavakat ihletre fakassza.
Isten és szerelem –
nász és halál!
Fokozd az életet tovább –
csillaguszály
Charon ladikja után!
Fázom az öröklét alá rekedten.
Hókristály olvad könnyé szememben.

JÓSOLD A SEMMIT!

A szív szobája! –
becsüld a csöndjét,
borda-zárkádiban
tanuld a sírást.

Az éjszaka vizén
az álmok hajója!

Maradsz magadban,
a bőr lepedője
elnavigál: Csillag! –

az ég alján átsuhan
a végzet-madár!

(Termékeny sírok.)

A reggel kávézacca

jósol jelent

millió csillagzatból:

Magányodra

vessző helyett

Pont!

KAFKA NAPLÓJÁBÓL

És lőn az élet mássá.

Új elvet rendel hozzánk.

Bűnünk az életünk lett.

Fájdalmaink egészségesek.

Az írást öncéllá kell tennünk,
hogy mindent elfeledjünk,
Mindent:
Bűnünk! Életünk!

kantár-csabásan!

Ars poetica: Préda

nyúzzatok meg, kövezzetek!
szégyenben szégyen lehessek!
a Nap dárdája általdöf,
kegyetlenkedjetek!
mint hóhérek, lengessetek,
indítsatok égföld-menetnek.

KATAKLIZMÁK

Lebontják rólam a látszatokat,

üres megszokások póresége.

Céltalan nem lép az ember a fényre,

marad ültében, mord tétlenségben:

Önáltatás. – A gyermekkor megcsúfolva:

színleg-szeretni! Mi az ideál?

Megátalkodottan nem tét a tett:

másod-nevelni? – szülőktől rendelt

közlekedési kataklizmák.

Kiindulópont: Semmi!

Kiterjedés: várakozás.

Emberi közösség ítél meg engem,

sávokba terelő törvények hatnak –

társadalmi igazságosság?

„Munkátlanodik, tékozol, álmod’,
ímel-hámol, vallást utánoz,
vagyonot herdál – ellensúly nélkül,
gyermeke nincs/van, ingatag játszik,
többre vidd /úgysem! – mi haszna? /látod!
Apaság? – kelletlen, sanyarú-éhes
istentagadásos önvallatás.

KELEKÓTYA KOLLÁZS

Lakkozottak karmaid
(Paták nesze a tavon?)
Néha azért lemosod
a hámsejt-mosolyt.

Fixír-oldat a lekvár

s az Eper út 3 alatt

szól a zsebkendő

szól a hosszú sál is:

Vigyázz! Küszöb!

Spartacus áll: mosoly.

A Moszkva térre beáll

a Dísz téri lábmosó.

Tulajdonnéven tizen-

hatos, a hegedűn húrok.

A képmás: fixír-oldatos

álom is – Rivotril-os

(féloldalvást számárfül).

Gyúlnék röghöz: parasztok.

Ama hét százás Papp/írt

lopva lopók: akasztós!

Vadmurok-múltú barát-

ok:-okok- okozatok/:

a Múzsza nem seggre pa!-

ci, de csillagot perkál

Pál: nyomorult filosz –

októberben ennyit szólt

10 óra 10! – Na, nehogy má’

(kelep-kelep-) cece, ce ce!

A múltra új trükköt,

új arcot ragasztok.

S végre-valagára

az ördögi táncból

egy körre kimaradok:

ÉN! (Hála az Égnek!)

KÉRDÉS ÁLMA

Ajándékozhatom-e a testem?

A gyönyör nyelvén kivel társalog?

S ha lehunyom szemem pihenésül,

hány nőről, gyermekről álmodok?

KERETÖSSZEG

Rózsák országoroszlánja

a titkos emlékű mostoha

klánja –

kicsupált idő

bezsupált éj –

deklasszált egyén:

ÉNEM ÉNJÉNEK ÉNEKE

halkulatban

KISKEDDEN

Itt ülök a ránk maradt keddben

fekete csendben

téveteg-réveteg

barázdált semmittevésben

tudhatatlansággal

virágzón mégis

akár

szántás-közelben lopott

fűzfabarka

vagy tulipántot izzó

aioni virrasztások

után

felhő-dagadt források

hajnala-közel

útban-módban

nagyszombat rózsavízesése

anyám halálverejtéke

zápor-szemek a szóban:

ünneprend: Gyász!

KOROSODÓ

Szenvedélyes tudtál

lenni – szólt a lány.

Meghíztak a fák.
Pocakot eresztettek
a nagy szürkeég alatt.

Csapj rájuk!
Szállnak a madarak.

KÖLTŐSORS

Szamár lelkemmel
ettem fotelt, szőnyeget, csillárt,
s fejemben az járt – meg se szólalok –,
kapok majd valami élhetőt is,
kis zugot,
hol a szalmán
eliázhatok.

LEENDŐ VERSEK ESZTENDEJE VOLT

Nyár fagyában

Ősz sarában

Nem tudom megvédeni magam

Rád tátja öblös száját az ablak

Hív az emeletnyi mély

Kövezeten szétrobbant görögdinnye

Te és a parányi magvak

Társasan

Mégis Egyedül

Felkelsz

Magadra veszed a tiszta ruhát

És itt hagyod ezt a nyomorult patkánytanyát

Ahol Poloska néni a véredet szívja
Ahol pók-démonok szövik az álmát
Szegény gyöngé kismadárnak
Szemétkosár alján verdes
Megtört szárnyaival
Megtépetten szívbetegen

Szétnyílt csőre hangokat hallatna
Ha bírná tüdeje
Szótlán –
Testem
Kettévált fal salétrommal

Büszke hajók járnak
Szemed óceánját
Miféle gályarabok hajtják –

Az éjszaka szelte hullámok
Magányt kavarnak a felszínre
Te meg én
Te még én
Egy csipet sónyit

Mit tegyek
Ha egyszeri halálom
Iderendelt az életbe
Küszöb alatti értéknek

Pálinkás jó reggelt!
Pántlikás jó éjszakát!
A vágy szalagja húsomba vág
A szabad madár sörétre vár

Zuhanni

Átsuhanni

Alábukni

Elmerülni

Tónak mélyén megpihenni

S pihenni pihenni

Pihenni

Nyugalmat ad egy pohár tej

Önveszejtést az olvasás

Sebek kaparását az írás

Az álom megfejthetetlen hieroglifát

Bárgyú mosoly önsajnálkozást

Elfojtott piros szoknyát

A hajnalban kelőket ebek kergetik

S bár nem anyámasszony-katonák

Félnek

Megfélemlítettek

Részegen táncol a Sátán

Hívja hírhedt pereputtyát

S érkezik a sok-nagy tömeg

Várván az érzékenyek koncát

Vesztegzár

Ostromhajók

Mintha szakadni készülne az ég

Bíbor sugarak döntik a tornyot

Benn

Átkozott lámpafény ragyog

Hidegre teszlek

Be is fürdetlek

Megbüntetlek

Isten a támaszom

Fájdalmam van

Felesleges akaratom

Elhamvadó tüzem

Forró verejtékem

Átázott párnám

Felakasztott kabátom

Elfelejtett élmények

Meddő emlékeim

Kiéhezett vágyak

Ki vagyok?

Minek?

Kinek?

A Napnak árnyéka

A Hold ütőkártyája

Lepke-lányok

Hová szálltok?

Távolság pedig nincs

Csak egyetlen Góliát-középpont

Kulcslyukra tapasztott szemgolyó

Bizarr látomás

Csillagok haláltánca

Kecses kezek lebegése száguldó vonatablakból

Semmiség láza

Semmiség náthája

Köhögése

Tüdőbaja

Zaklatott szívverése

Élet az élet után

Memento mori

A kocka el van vetve

Sors bona nihil aliud

Az értelem erőd
A recehártya áruló
A külvilág író keze
Legyeket hessent –

A janicsártemető felett
Rózsa fakad Csend!

LESELKEDNEK

Lídergek és lődörgök, –
mint közép-európai test.
A Nyugat fejjel tör elő
és a has gyáriszapot esz’.
Borostyán-út vagy Selyem-út?
Nem látható a bukfe(re)ncben,
mit ejt vagy tesz fel vállaimra –
a táj: az összetört Kereszt.

LOBOT VETNÉK!

Lángoló sörénybe kap az éjszaka –

Dobok patazaja parázslík –

A város felett kigyulladt

Isten homloka!

Az ihlet felcsavart petróleumlámpa –

s együtt vagyok

lélegzetteddel.

MAGÁNYRA SZENVEDETT IGE

Lackfi János – Szerellem a négyzetten c. versére rögtönzés

Megrendül a gondolat, ha a koponyát csizma érte,
szanaszét lesz mindenem, ha az ember nagy műre épít,
Csak fázik, öt ruha alatt, s magára kevés gondja van.

Mint a monszunok, zuhan alá az eső, fiam van/nincs,
pedig Ő volna az első. S ha tétován rendre fordul az
idő, fogaskerék, mi közé homokszem hullt, s ha jussa
van társaságra, a postás a szeretett Úr.

Atyám – a Teremtő, Anyám: a szívem jege...

Mindkettőjük: magányra szenvedett Ige!

MAGYAR DEKADENCIA

Égjen a szó, égjen a város!

Néró, a költőnek mondott

rágyújt egy cigarettára,

s kifordul a konyhába

kávét főzni, időt tölteni.

Csak a feladat, az marad.

Csak ami felesleges, teljesül.

Csak ami csonka-csorbult,

az tűnik gyönyörűségnek –

S ami vallomás: nem kiegészül,
elkámforizálódik!

MAGYAR DEKADENCIA II.

Durva belemenés! –

heverek az ágyon.

A szobában motoz valaki.

Én lehetek! – a lazaságom.

Megszoktam egyedül

fölöslegességem!

Haszontalan időmül

sötétzárka-albérlet.

(Na, mindegy!)

Kényszerérdek! Fogy a pénz.

Fázom. Egeket-éjeket
ostromol bugyutaságom
s az álom: durva belemenés!

Önkénytelen? – direkt? – ijesztés?
életütem? Érzeteim tompák,
alszanak a szeizmográfok
a várostömegben elnyom,

kiállnak a lábak, könyökök,
szekrény-, és asztalsarkok –
lélektani nyomaték: Nem vagyok
itthon senkinek! Épp sz...ok.
(Itt a verseimre gondolok.)

MARCSI

Ezer nővel sem cserélnélek el,
mert ezer nő sem ér fel Veled!
Öregnek érzem magam,
s nyomorultnak.
bár olyféle költő lennék,
nagybátynak jó,
öcsnek szorgalmatos,
de árva vagyok! –
így: fekete-fehérben látlak!
– angyalpepitában.

MEGMARADTAM

A valóságban minden megtörténhet.
A csoda is.
Éjszaka van, tombol az eső.

A cseppek színes fényrakéták,
fölfelé közlekednek a percek.
Ahogy a szobában sétálok
(persze kinn az utcán, a természetben),
félek! –
morog rám az Isten,
modort vesz fel ellenem,
villámot szikráztat, robajjal ütleget!
– s mi ebben a csoda?
Beköltözik hozzám a temető,
összes elhunyt szerettem – csontsoványan.
S a tananyagban
az első világháborúnál elmaradtam
(csokornyakkendős, kocsonyás, hájas
alakok, s tragédiák sora, torz szobrok,
mamelukok satöbbi!).

Én meg még meg sem születtem!

(majd halálomkor feltámadandok?)

MINDENNAPI VÁRHATÓSÁG

Előbb-utóbb meghalok.

Nem verses gondolat, tudom,

de nagyon kellemetlen.

Utánam marad néhány titok,

sok el sem kezdett,

vagy befejezetlen szerelem,

néhány (jó néhány) terv,

s még csak hozzá sem láttam,

hogycsűrbe gyűjtsem őket,

malomban járassam,

kenyérnek megsüssem,

mert ki éhes egy hályogos történelem

bezúzott hátú asztalára,
mint légyen gazda, ki étkül szolgálja
csendőrnagyapám és katonaapám
ötvenes évek-beli múltját?

Nem!

Előbb-utóbb nyugalomba vonulok
a megásott földbe,
csillagos gyertyaként felnézek
az égre, s kulcsolt kezem
besüpped mellkasomba.

Nem élt igazán, csak akart volna –
szögzik le alattomban,
és nem is fognak valótlanlant mondani.

Bizonyára az a magyar,
aki él, tetőtől talpig! –
vérrel-tűzzel keresztelten.

MOST MÉG ALSZOM!

Mellkasokba nyitogat ajtókat halkan,
a szív folyója bárkát hordoz: álmot! –
mi alámos erdőt, partot, halált most,
szándékában állt temetőket sírni elő!
Magányának fejfát, holdat kiáltásnak,
hogy: volt, lesz,nincs! Az ének sodra
talán magához vonja révedt tekinteteink.

NAPLÓ

Néha léha.

Néha méla.

Néha néma.

Néha hangos.

Ma mond

imafont

dalt: nárdus!

Állt,

feküdt,

aludt,

ébredt,

tett-

vett!

– tavaly!

Mára halott.

Sírja szökkent

bukszusbokrot.

NARKÓS RIMA

Én is „szívok”, te nem? Jó Is (az!) te nem?

Lecsukódik már a szemem...

dik má hé!

gyik má hét

kígyót, rám, he?!

Kigyógyítlak a reumádból!

nyalom a nyálad

csókos babám! –

deli rium tré mens

– (attributum!)

jó kis hettyetye!

jó kis szenyó!

Vigyen el a devla!

Hoppáré-hoppla!!

(monokli-tanszék)

néhai Bokorné TAR ILDIKÓ szolt válasunk előtt

„Ugye, Erika, akinek kertje van...”

- annak konyhája van!
- asztala van!
- családja van!
- háza van!
- védelme van!
- keresztje van!
- vallása van!
- hivatása van!
- megélhetése van!
- aranytartaléka van!
- haszna van és hobbjaja!

- szakmát ad az utódjának!
teret ad!
- szellemi hazája van!
- emlékezete és tudása van!
- kegyelele és halála van!

A kert azé, aki megműveli,

s azé a vallás, akié föld!

Te meg akartad rabolni a Fecót!

Úgy is van! – ügyvédi segédlettel...

Jóllakott oroszlán vagy.

Szegény gyerek, mert szültél azt is! –

ellene!

NEVED SORSOD: MAGYAR!

A kert mélye jajongott, –

s háló feszült a tájra.

Előszületett arcod
bánat-szép Mózes-kosárba.
Röppenj, mezők virágénekes
szirma-szárnya –
csengettyűs valóság
vigaszos ágára.
Nevet s sorsot nyertél! –
Magyarországra.

NŐI TÜKÖRBEN FONCSOR

Lebontják rólam a látszatokat.
Üres megszokások póresége.
Céltalan nem lép az ember a fényre.
Marad ültében! Mord tétlenségben.

Önáltatás. – A gyerekkor megcsúfolva.

Színleg-szeretni! Mi az ideál?

Megátalkodottan nem tét a tett.

Másod-nevelni! – szülőktől rendelt

közlekedési kataklizmák.

Kiindulás: semmi.

Kiterjedés: várakozás.

Emberi közösség ítél meg engem.

Sávokban terelő törvények hatnak.

Társadalmi igazságosság?

„Munkát kerül, tékozol, álmod’.

Ímmel hámol, vallást utánoz,

vagyonból kifordul – kénytelen ténfereg.

Gyermeke nincs/van! Ingatag játszik.

Többre vidd/úgysem! Mi haszna?/látod?

– apád a kelletlen, sanyarú-ékes

istentagadós!” (– nővallomás)

ÖLELKEZŐK

Úgy öllelek, nem is látok,

bőrünk együtt hold-virágzott.

Elállom az utad – szegény! –

kulcsra készen legyél enyém.

Jaj, de tettem, mint halálos,

magamban is felkiáltok.

Semmi másért! – a cserébe

törzsed-törzsem egyűvé-lent!

ÖNBECSAPÁS-VERS FÖLDÖNFUTÓKÉNT

Köszönöm, Nővérem, csendes nagy jószágod,
a szemérmes szorgalmat, mit anyánkról
magam is formálok, s újra-újra rontok.

Morzsolt fekete imáim

éltessenek Téged,

szükséges féltésed

olyképp gyámolít, –

a forgó Föld levetne hátáról, mert

magunk ellen léptem, nehezült a sors.

Apánk-anyánk holt.

A lányaid szebbek,

mint maguk a rózsák.

Gyümölcshozók!

(Baj, albérlési korszak, 2008 vége)

ŐSZ TAVASZ/ÍVÉN

Az erdő utat nyit magába.

Szamócacsend van, édesem.

Nesztelen szarvasok súgják:

gyermekem! – én, melletted állok.

Virágok nyílnak ágyékdottól

lelkedig –

Lépésről lépésre juthatsz csak

kertedig

Megérint madarak dallama

szerelmek tüzes szárnya.

(Gyöngyöknek útja):

Kelyhed teletöltöm

jóamatú vízzel –

kendő tisztasága –

gravitált öröm.

(Ki az, ki áldozik?
Ki az, ki áldoztat?)

Lovak iramlanak tova! –
rügyfakasztó virág-glória!

xxx

Új pályákon új vonatokat
új menetrend szerint küldi szét
a régi állomásfőnök fia.
Szemed zúgó gyors! –
Tavaszdod kegyajándéka.

PÁTYOLATLAN

Árva vagyok, nincs gyámolom,
magamat is meggyászolom.
Félek a napfénytől is én,
így maradok öreglegény!

PETŐFI MEGIDÉZÉSE

Az idő mélyéről nekilendül

egy csatamén.

Hátán, dzsidával, lovasa, komor

kozák ül.

Én útjukat állom, szál magam,

egyedül.

Vágtájuk patái alatt testem

elterül.

RÁOLVASÁS

Orális morál.

Mit is mormolál?

Mitikus ima?

Mi? Kuss! – te, rima.

ROSA MISTICA

Rózsát szólítok

Szavakat metszve

tüzet ébresztenek.

Fogj kézen és vígy!

Halálba, halálon túl –

innen lebeg a tükör,

belül remeg a túske –

lesz belőle tudót tűrő

Hatalom!

Adjatok belőle esélyt –

légen-jégen csiszolt

fellegeket! –

levakítom a lehető
lehetetlent! –
mert Te énvelem,
maradtál ellenem
s mégis velem...

És a rózsát rég nem szaggatom,
csókot illeszték az imára
– lehetve: habzó tearózsa,
felderengő Világegyetem!

RÖPFOHÁSZ

Mindenható Atyaisten! –
a bennem helyreálló
rend és harmónia
szeretet – hullámozzon végig
az egész Világegyetemen

RÖPKE

Jött – nem hozott semmit.

Elkérte – nem adott semmit cserébe.

Háborogtam.

– Hát nem elég Neked,

hogy én itt vagyok Nagy Szűk-ségedben?

SÁPKÓR

Aládóltél a földnek,

a nehéz csönd pajzsod lett.

Hisz oly védtelen voltál,

s most már a temetőkert megtart.

Jóságot áldoznék jóságodnak!

Honnan emlékeznél rá? –

hogy a sírgödörbe
utánad ugrottam...

Mindig tágas szíved helyét
beültettem árvácskákkal,
vesszőfutás az életem,
s száműzötten fájok magam!

Örök imád a csend.
Már fáraszt engem is az éter.
Ropog a fejem. Nagy a hiány.
Apám se már! A ház odalett.

Zöld cseresznye egyke fiam.
Ha megéri, talán én is!
Éhes a föld! Mély a gyomra.
Megérek tán halálomra!

SÉMA

Nap terelte felhők:
engedelmes vágyak –
vérszomjas farkasok
jövőbe szaglásznak.

Gyapjas szelídséggel
fogynak esők! álmok!
Dombok méhe duzzad –
közel került távol!

SKICC

Az ember – csupán csak ember?
Vagy démon és angyal is egyben?
A Föld – ha ugyan – kihűlőben.

Kifulladt éjszakák morzsolják
csillagokká, cseppet sem tenger
Telihold-arcomat.

SORSOM KÖVE

Öreg kövek között
meglelem az arcom
sűrű rovátkával
ráíródott sorsom

Majd az Isten szépen
porrá őröl éppen
s kortyolván záporból
bükszus alá bújok.

SZÉGYEN ÖSZTÖKÖL

Ítéld meg magad,
bűnös vagy, vagy áldozat;
hány tevékenység s renyheség?
S mert gyónni nem akarsz –
Isten népét teszed
állásfoglalásul ítélőbírádul.
Egyéniséged egyéniség-e,
hogyan magad példaként felmutasd?
A mindenhatóság utadat
nem teszi kiegyenesítetté,
álhitekbe kapaszkodtál –
s ez maradt rád: fölösleg-magad!
Isten éli istenségét,
a pártütés feje a néptömegbe múl’,

árnyékból fénylénnyed, hogy előállj,
na, szóval, az lenne hétcsuda!
Nem követendő, lekövethető –
nem múlhatatlan, de romolékony!
Amikor dívik az össznemzeti gyónás,
szekta helyett egy verssel magam is
azt vívom, az elragadtatás helyett
a kemény lelki tusát,
a dinasztikus és generatív elrendelés
neuraszténiás önérzet-sokkját!
Hamis remény az ösztönösség,
inkább szintmagasság, valamelyes tartás.
Minimum-befektetés az álom,
annak kibontása: a próbakő
– gurul, gördül, megáll,

papírlapra fonetikus látás
formává kerekíti,
befeketít, kifehérít –
Jézus, Szent Mária!
Félbehagyom a verset,
szél emelje a Nap felé
s záporozzék fénybot-ütlege:
Rám – sirám!

SZENDERÜLET II.

Lackfi János Felső világ c. verséhez

Apa fejében vajon mi járhat,
ha egy kötött verset költ fiának?
Vajon mi az a lázas félelem,
mely aludni küldi a gyermeket?

Az álmok padlása elcsendesül,
s az apa is végül elszenderül....

SZENT CSALÁD

Rezzenetlen torkok nélkül
hozzánk csak az álom beszél.
Tele ágyunk szuszogással –,
s ujjbegyével ki ébreszt fel?

SZEXUS

I.
(szent)

Lomb-sűrűben madárhajnal.
Anyámasszony felhőszoknya
hold-kéjszervét kitakarja.

Ezüst ágyon szegett kenyér, –
mondjuk el az Üdvözlégy-et.
Buja tuja bólínt rá a Miatyánkra.

II.
(tiltott)

Fűzöd a szüzet,
várandós tüzed,
ráborul válladra,
zuhantok ágyamba!

SZÜLŐK NÉLKÜL

Anyám utáni sóhajom
nem olyan erős
mint anyám jelenléte,
de elment,itt hagyott.

Már nem is fáj hiánya
szinte, úgy nélkülözöm –
nélkülözök Tőle egyre távolabb,
csillagsugárt se ád,
fényképe előtt teszek-veszek,
földönvalóságom hiába,
társtalan albérleti szobám
kusza labirintusát járva.
Nincs tett, nincs kapaszkodó,
apám szigora sem fegyelmez,
s minden, ami van, volt –,
holt emlékek közt matatok.
Ha majd szundítva ősi altatóra
a belső végtelen lesz szebb
és nyereségesebb: Esküszöm,
több lesz a többem,
kevesebb a kevesem.

TATÁRA TEGNAP BESZÖKÖTT AZ ŐSZ

Istentelen Juhász volna ez a sz/Olga
(édes Fiam drága 'nagyanyója'),
kinek lánya a régi, fekete Volga
házához 'parkolt le, költözött....
S most vissza a Pató Pál-házamhoz,
ez az üzlet, bizony, nagyon kacifántos...

TÉL LESZ

Téli este, nyári alkony,
évesztendőm sokasodjon.
Hava, heve s nevem, arcom
gödör-mélybe leguggoljon.

Ha majd nézek, s mit sem látok –
jégcsapsúly szívemre fájjon.

Véges számok, sírkő hűse –
melegedjen verőfényben.

TÉLI HIT

A vidék másba öltözik.
Az arc: göcsörtös némaság.
Hittel, daccal! – mint a fák.
Gyökerükben ott a változás.

A vidék máshogy öltözik.
Ege: változatlanság...

TERMÉKENY TEHETETLENSÉG

(ars poeticák nyomában)

Nincs hova menni a versnek –
zsebembe gyűrve incseleg hát!

Topogok belhelyt, oltár megett
álomforgó Hold-szoba: Tovább!
Tovább!

Nincs hova lennie a versnek –
zsebembe gyűrve hordom széjjel!
Bor-Nap utaztat széleseben,
untat a mámor, untat az Éj!
Untat a mély!

Zsebemben gyúrt Hitek: kabátszív!
Csillagzenék a hópelyhek:
Ház lelke bír le – altatlan
lepedőfehérre –. Sírok,
mintha az írás
is – mintha sírna!

(Írni bírni
– siratatlan
a nagy költők
ritka titka
s azonmód:
Sorsminta!)

TERMÉSEINK

A szerelem telíti csöndjét
és örökké ifjítja önmagát.
A madárnak sem volna soha érdem,
ha mindig ugyanazt trillázná.
Napsugarat ébressz, gondos gazda az álom,
és olyan gyümölcsöt hozol,
amilyent Istentől vágyol,
de vigyázz! – gonosz felhő is
elverheti kertünk terméseit.

ÚJ KLIENS ISMÉT

Drága Fecó! Nagy a kosz itt.

Beköltözöm.

Hozom a porszívót is:

Mondó márka, sárga!

– s a korszerű tévét.

Ígérem, szép lesz az életem.

Erikának halászlé,

ül helyeden éppen,

aztán majd ha unatkozol,

menj Edithez szépen.

Végy magadra piros pulcsit,

(rá ne fázz!)

míg játszom kis nejeddel
(Olyan soós-lajosdit)
páros pacsit, oksí? Hát –?!

URNA

űrmélyi hamu –
ezüstartomány!

(UTÁLT) POSZTMODERN IMAVÁZLATOK

I.

A végsőkig, a végsőkig
kapard a csöndet,
föld lesz belőle: halálod!
Emésszen tűz-, tengerár,
dideregtess, Fagymagány!

S átsuhan szívemen Isten
angyala! Ujjak körömházából
kibújva...

II.

Az időn túl, a téren innen
egyedül úsztam a mérgezett vízben.
Vattacukor-ég lehet felettem,
felnőtt soha, csak gyermek lehettem.

Így siklik végig csillagerekzet.

Mélyben az éj,
kit-is-kerestem?
Szerettem, szerettem,
hová is lennem?

Ajkam, ha suttog, akár az orkán!
Indulat nincs, de megakadt torkán.

III.

Csapra vert utcán járókelők
lesnek le járdára, fára, fűre,
mindőjük szeme tályogos vulkán.
El ne pusztuljak hajnalhasadtán.

IV.

Bonyolult évek útvesztőiben
szikáran, mint ki holtat ébreszt.
Énekel a kenyér: csak jó legyél!
Mire e tanács, egyre dolgozzál,
a bolond aláz! Tépd ki kezéből
a kést! Mert/vagy/és...

ÚTON

Az ember halad idegenben,

határösvénye: nációja.

Gyermek születik egyszer.

A Föld forog, a Nap adott

időnként átsuhan az úton.

A gyermek tud majd róla?

Agytekervények barázdája.

A tékozlott idők értéke.

A Föld forog, temetők

telnek sorra. Mi van hát

a feltámadás körül?

Ami volt, előbukkan?

A rémek: a tudat története.

A kapcsolat: mesék köntöse.

A második házasság időcsuszamlata.

Mi a halál? Ki a következő?

A magyarázat hátramarad? –

tudható tudhatatlanul.

ÜZENETE ÉRKEZETT

A tudás révén

istenülhet az ember,

de a tudás még fél-tudás!

Fűz-levél hull köldökömre.

Az aláíró? –

tán épp egy önvallomás:

Isten!

VERSCSÍRA

Mondj nemet!

– utolér a végzet.

Mondj igent!

– utolér a sors.

Göthös vagy?

– áfium.

VÉRZIK A TULIPÁN

Vérzik a tulipán a terítőn,

az asztal fölött kezek,

középütt sas lebeg! –

ez egy húsvéti élmény.

A szellem kastélyában

beteges emberek,

éppen rákot esznek.

Buchenwaldi tábor-

emlékek, ahogy a dalos
ifjúság felszabadultan
zengte. A tanárt a
gyerekkor nem érdekelte.

Hieronymus Bosch
ecsetelte a poklot,
borzalmak tudatában
ugyan mit étkezhettek?

A történelem kibontja,
a munkás visszateszi
a kifosztott földre a port:
élmunkás Tekintet-ek.

Az ember halmazati bűncselekmény

– a feltámadás tana.

Egyszeri és pótolhatatlan

az arc! Az arcmás! A jellem!

VÍGILIA helyett

Rezzenetlen hangok nélkül

hozzánk csak az álom beszél.

Teli torkunk szuszogással,

s tenyérbeggyel ki ébreszt fel?

VIRÁG! – FÖLD! – JÉZUS!

A naplemente feloldja a kapupántot:

A Lélek erejében – látjuk a lángot,

mely lepkeként rebben a gyertyaszálra!

Szívünkbből szívünkbe suhan az álom,
s a gyönyörűség megpihen egy virágon.
Hús ég fegyelmezi a parázs-paripát,
egésze elhordja a népet a böjtben,
míg favágó-hit aprít szekérre egy tölgyet.
Áhítathajnal!

Fényeskedik a madár,
mely a teremtés ágáról kezünkre szállt.
És úgy árassza éneke a kegyelmet,
ahogy édesanyám tenné elém az ételt,
mi általment engem, télből a tavaszba,
ebbe a sarkantyúzott illat-patarobajba!
Vágtatunk síráson inneni örömmel –:
Temető-gyomrunk a lakodalmi étket
forgatja – áldozott! –, nevetéssel ébreszt!
Látjuk a tömjént, mint tulipánt sűg, –
nekünk sűg, fülekbe gyón. Hát: élünk!

VÍZÖNTŐ-kori KISZÁRADÁS

Távol szakad tőlem születésem,

terheim hordják a villamosok.

Nem vettem jegyet, rám sújt az ítélet.

Bűnödöt értik az utasok.

+

Bemondom az ávót – le a pincébe!

Halálverejtékben úszik homlokom.

Csak a Csendőrségi Lapokat ne vigyék,
kérem! Az a nagyapámé. Jaj, mit kapok!

+

Jártam redakciókban, nem jól viselték,

ennyi gond után rossz a modorom,

E-mailben óvatolok, s nagyobb esélyem!

Vadszamár! – a kötelet harapom.

+

Arccal merülök a trágyalébe.

Magamról le sem moshatom.

Saját kötetem húgy-sárga, jó így!

rálilul a címe, recece a nevem:

Vasi Ferenc Zoltán – Gyógyulás kertje.

+

Kékszakáll vagy, nem egyéb!

Agyadban kognitív disszonancia.

Fenn ragyog az átok Teleholdja.

Vonat tolja eléd, s majd be! – az alagút.

VÖRÖSBEGY

Az igaz szerelem

Napba rakott fészek.

Szárny-sebes surrogás, –

rét tágas körötte.

ZOLTÁRFI SZABOLCS PÉTER, – VASI!

Anyám könnyei sósak.

Tengermélyből hozza fel

csillagszám-rendszer sokat!

Bánat bántotta élte

rózsafüzér-szívének

eredeti gondja: én! –

mi volt, mi lesz még velem?

Valahol az Odaát-

Idelét kövecsei

közt engem félt, engem óv:

míg halálom körbejár,

magához ránt Ég-magas,

álom-szűk vermek álma!

Arcom fölé virágot

ültet majd Fiam – ha...!

Testem felett lépked majd

haza. Anyámnak sóhaja

rózsaláng-szerelmesen

szól: Harmadik unokám!

Tiszteld ám elődeid –

fiam egyetlen Fia:

ZOLTÁRFI SZABOLCS PÉTER

– VASI!

ZÖLD ÁG

Az éjszaka fátyoltánca:

gömbölyűcsípő-telehold.

Gally-erezete a fáknak

az álom. Szájából hajt ki a szó.